

KAPITOLA 1

Tentokrát jsme byly ve Velkém sálu a trpěly při další lekci etikety, když okny proletěly cihly. Elise okamžitě skočila na zem a s fňukáním se začala plazit k postranním dveřím. Celesta se zapištěním vyrazila k zadní stěně místnosti, přičemž jen taktak unikla spršce roztříštěného skla. Kriss mě popadla za nadloktí a společně jsme se rozběhly k východu.

„Honem, dámy!“ zakřičela Silvia.

Do vteřiny se u oken seřadily stráže a spustily palbu, jejíž zvuk mi hřměl při útěku v uších. Na tom, jestli rebelové útočí kameny, či nebezpečnějšími zbraněmi, už nezáleželo. I ta nejmenší agrese vůči paláci byla trestaná smrtí. S útoky už nikdo neměl trpělivost.

„Nesnáším běh na podpatcích,“ bručela Kriss s dlouhou sukní přehozenou přes ruku a s očima upřenýma na konec chodby.

„Jedna z nás si na to bude muset zvyknout,“ poznamenala zadýchaně Celesta.

Zakoulela jsem očima. „Jestli to budu já, budu nosit každý den jen tenisky. Tohle mě už nebaví.“

„Mlčte a utíkejte!“ zaječela Silvia.

„Kudy se dostaneme dolů?“ strachovala se Elise.

„A co Maxon?“ funěla Kriss.

Silvia neodpověděla. Jak jsme za ní pospíchaly bludištěm chodeb a hledaly cestu do sklepení, v protisměru jsme míjely nekonečný proud strážců. Opravdu jsem je obdivovala a žasla jsem nad jejich odvahou běžet kvůli ochraně druhých *do* nebezpečí.

Muži v uniformách ženoucí se kolem nás byli naprosto nerozlišitelní jeden od druhého, dokud jsem se pohledem nesetkala s povědomým zeleným očima. Na Aspenovi nebyl znát ani strach ani nervozita. Stál před ním problém a on ho musel vyřešit. Takový prostě byl.

Zahlédli jsme se jen na krátký okamžik, ale i to bylo dost. S Aspenem mi stačil zlomek vteřiny, abych mu beze slov pověděla *Bud' opatrný a vrať se v pořádku*. Stejným způsobem mi odpověděl *Neboj, hlavně se opatruj*.

Zatímco jsem neměla potíže komunikovat s ním beze slov, mluvit s ním nahlas byl vážně problém. Náš poslední rozhovor neskončil zrovna šťastně. Chystala jsem se právě opustit palác a požádala jsem ho o čas, abych se po Selekcii mohla vzpamatovat. Jenže nakonec jsem v soutěži zůstala a zatím jsem mu ani nevyšvětlila, jak k tomu došlo.

Možná se mnou už ztrácel trpělivost a přestával ve mně vidět jen to dobré. Musela jsem to s ním spravit, protože jsem si život bez něj nedokázala představit. Dokonce i nyní, kdy jsem doufala, že si Maxon vybere mě, mi svět bez Aspena připadal nemyslitelný.

„Tady je!“ zvolala Silvia a zatlačila do tajného panelu ve zdi.

Se Silvii a Elise v čele jsme vyrazily po schodech dolů.

„Zatraceně, Elise, přidej trochu!“ seřvala ji Celesta. V té chvíli jsem jí tu hrubost odpustila, jelikož totéž jsme měly na jazyku i my ostatní.

Cestou do temnoty jsem se snažila smířit se s následujícími hodinami promarněnými tím, že se budeme ukrývat jako myši. Naše hlasité kroky překrývaly všechny ostatní zvuky, dokud se přímo nad námi neozval mužský hlas.

„Stůjte!“ zakřičel.

Kriss a já jsme se otočily zároveň. Ze tmy se vynořil strážce.

„Počkejte!“ zavolala Kriss na dívky pod námi. „To je stráž.“

Zůstaly jsme stát a těžce oddychovat. Když k nám konečně dorazil, také sotva popadal dech.

„Promiňte, dámy, ale rebelové utekli hned, jak jsme zahájili palbu. Zdá se, že dnes neměli náladu bojovat.“

Silvia, která si dlaněmi uhladila šaty, promluvila za nás. „Prohlásil král situaci za bezpečnou? Pokud ne, vystavujete tyto dívky velkému riziku.“

„Za bezpečnou ji prohlásil velitel stráže. Jsem si jistý, že Jeho Výsost...“

„Vy nemluvíte za krále. Pojdte, dámy, pokračujeme.“

„To myslíte vážně?“ podivila jsem se. „Jdeme se schovat úplně zbytečně.“

Silvia po mně stělila pohledem, který by na místě zarazil i rebela, tak jsem pusu zase honem zavřela. S naší učitelkou jsem si vybudovala něco jako přátelství, když mi dávala lekce navíc, čímž mi nevědomky pomáhala přijít na jiné myšlenky a neřešit pořád jen Maxona a Aspenu. Po mém malém husarském kousku ve *Zprávách* před několika dny se náš vztah rozplynul. Otočila se na strážce a řekla: „Vrátíme se, až budete mít oficiální příkaz od krále. Jdeme, dámy.“

Vyměnila jsem si se strážcem zoufalý pohled a naše cesty se rozdělily.

Když pro nás o dvacet minut později přišel jiný strážce a sdělil

nám, že se můžeme vrátit nahoru, Silvia neprojevila ani trochu lítosti.

Zato mě celé to zbytečné zdržení pěkně štvalo. Nepočkala jsem na Silvii ani na ostatní dívky a vystoupala schody kamsi do přízemí, odkud jsem pokračovala stále zutá a s botami zavěšenými na prstech do své komnaty. Komorné jsem v ní nenašla, ale na posteli na mě čekal stříbrný tácek a na něm obálka.

Okamžitě jsem poznala Mayin rukopis. Obálku jsem roztrhla a dopis v ní doslova zhltdala.

Ames,

jsou z nás tety! Astra je dokonalá. Prála bych si, abys ji viděla na vlastní oči, ale všichni chápeme, že teď musíš zůstat v paláci. Myslíš, že se uvidíme na Vánoce? Ty už klepou na dveře! Musím jít zase pomoci Kenně a Jamesovi. Nemůžu uvěřit, jak je jejich dcera rozkošná! Připojuju fotku. Máme tě moc rádi!

May

Zpod dopisu jsem vytáhla lesklou fotografii. Byli na ní všichni, až na mě a Kotu. James, Kennin manžel, celý zářil. Skláněl se nad svou ženou a nad jejich dcerkou s opuchlými očkami. Kenna seděla na posteli, držela ten růžový uzlíček v náručí a tvářila se jak spokojeně, tak i vyčerpaně. Máma s tátou se dmuli pýchou a nadšení May a Gerada z obrázku úplně čišelo. Jistě, že Kota nepřišel – z takové příležitosti neměl co vytěžit. Já jsem tam ale být měla.

A nebyla.

Byla jsem v paláci a někdy jsem vážně nechápala, proč tu vlastně jsem. I po tom všem, co Maxon udělal, aby mě v soutěži udržel, dál trávil čas s Kriss. Zvenku na palác vytrvale útočili rebelové,

kdežto uvnitř moje jistoty drtil král a jeho ledová slova. Mezitím se kolem mě motal Aspen, kterého jsem musela držet v tajnosti. Zároveň tu byly všudypřítomné kamery, které kradly kousky z našich životů, aby jimi mohly bavit diváky. Ze všech stran jsem byla tlačena do rohu a přitom jsem přicházela o věci, na kterých mi vždycky tolik záleželo.

Potlačila jsem slzy vzteku. Na pláč jsem byla příliš unavená.

Místo toho jsem se soustředila na plánování. Jediným způsobem, jak dát všechno do pořádku, bylo ukončit Selekcii.

Přestože jsem občas stále pochybovala o své touze stát se princeznou, byla jsem rozhodnutá, že chci patřit Maxonovi. Pokud k tomu mělo dojít, nesměla jsem jen nečinně sedět a čekat. Vzpomněla jsem si na svůj poslední rozhovor s králem, a zatímco jsem čekala na komorné, nervózně jsem přecházela po komnatě sem a tam.

Rozrušením jsem sotva dýchala, natož abych měla pomyslení na jídlo. Musela jsem se ovšem přemoci. Potřebovala jsem s Maxonem nějak pokročit, a to rychle. Podle toho, co mi řekl král, jiné dívky prince bez obalu nadbíhaly a nebály se využít i svých fyzických půvabů. Kromě toho mě také označil za příliš obyčejnou na to, abych se jim v téhle oblasti mohla vůbec rovnat.

A jako by můj vztah s Maxonem nebyl už tak dost komplikovaný, musela jsem si znovu zasloužit jeho důvěru. Netušila jsem, jestli se ho vůbec můžu ještě na něco ptát. Ačkoli jsem měla dojem, že s ostatními dívkami nijak daleko nezašel, nemohla jsem si být úplně jistá. Nikdy předtím jsem se ho nesnažila vyloženě svést – k většině intimních chvil, které jsme spolu prožili, došlo prakticky nezáměrně – jenže jsem nemohla doufat, že když se budu dál chovat jako doposud, bude mu jasné, že o něj mám stejný zájem jako ostatní.

Zhluboka jsem se nadechla, zvedla vysoko bradu a vkročila do Hodovní síně. Přišla jsem schválně o minutu či dvě později, aby už všichni byli usazení kolem stolu. To mi také vyšlo, nicméně reakce byly mnohem lepší, než jsem čekala.

V úkloně jsem nechala vyklouznout jednu nohu z dlouhého rozparku, který ji odhalil až po stehno. Moje šaty měly tmavě rudou barvu, byly bez ramínek a s hlubokým výstřihem na zádech. Připadalo mi, že komorné musely použít nějaké čáry máry, aby ze mě šaty nesklouzly. Když jsem se narovнала, upřela jsem pohled na Maxona, který přestal žvýkat. Kdosi z přítomných upustil vidličku.

Se sklopenýma očima jsem došla na své místo a posadila se vedle Kriss.

„To jako vážně, Americo?“ zašeptala.

Otočila jsem k ní hlavu. „Co prosím?“ Předstírala jsem, že nechápu.

Odložila stříbrný příbor a chvíli jsme na sebe zůstaly hledět. „Vypadáš jako laciná holka.“

„A ty zase jako žárlivá holka.“

Očividně jsem se trefila, protože Kriss zčervenala. Pak se vrátila k jídlu a já jsem se pokusila uždibnout něco ze svého talíře. Měla jsem příšerně stažený žaludek. Když přede mnou přistál zákusek, rozhodla jsem se, že Maxona přestanu ignorovat. Jak jsem doufala, měl oči jen pro mě. Okamžitě si sáhl na ucho a zatahal si za něj. Nesměle jsem ho napodobila. Pak jsem přeskočila pohledem na krále Clarksona a musela jsem potlačit úsměv. Byl rudý vzteky. Tak tenhle trik jsem zvládla na jedničku.

Omluvila jsem se jako první, abych dala Maxonovi příležitost obdivovat moje šaty i ze zadu, a pospíšila jsem si do komnaty. Zavřela jsem za sebou dveře a honem si na róbě rozepnula zip, abych se mohla pořádně nadechnout.

„Jak to šlo?“ vyzvídala Mary, sotva ke mně přiběhla.

„Vypadal celý omráčený. I všichni ostatní.“

Lucy potěšeně vypískla a Anne přišla na pomoc Mary. „My je budeme držet, vy se procházejte,“ nařídila mi a já jsem ji poslechlala. „Přijde dnes večer?“

„Ano. Nevím sice kdy, ale určitě se tu ukáže.“ Posadila jsem se na kraj postele, přičemž jsem si rukama musela šaty přidržovat na břiše, aby ze mě nespadly.

Anne se na mě smutně podívala. „Mrzí mě, že to musíte ještě pár hodin vydržet, ale jsem si jistá, že se to vyplatí.“

Usmála jsem se a snažila se tvářit, jako že mi bolest vůbec nevádí. Komorným jsem řekla, že chci získat Maxonovu pozornost. To, že doufám, že tyhle šaty budou brzy na podlaze, jsem vynechala.

„Máme tu s vámi zůstat, dokud nepřijde?“ zeptala se Lucy, která doslova bublala nadšením.

„Ne, jen mi to pomozte zase zapnout. Chci si ještě něco promyslet,“ odvětila jsem a vstala, aby mi mohly pomoci.

Mary chytila zip mezi prsty. „Stáhněte co nejvíc břicho, slečno.“ Udělala jsem, co mi řekla, a šaty se zapnuly jako nic. Myslela jsem přitom na vojáky, kteří jdou do války. Jiná zbroj, ale úkol stejný.

Dnes večer dobudu muže.